

מ"ת 25977/04/15 - מדינת ישראל נגד ואיל (בן חאפז) אבו דבעאת, חאתם אבו דבעת, סאלח אבו דבעאת, חכים אבו דבעת, קאסם אבו דבעאת, ראמי אבו דבעאת, כולם

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

מ"ת 25977-04-15 מדינת ישראל נ' אבו דבעאת (עציר) ואח'

בפני כב' השופט יגאל מרזל

המבקשת

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד ראופה קאסם

נגד

המשיבים

1. ואיל (בן חאפז) אבו דבעאת (עציר)
 2. חאתם אבו דבעת (עציר)
 3. סאלח אבו דבעאת (עציר)
 4. חכים אבו דבעת (עציר)
 5. קאסם אבו דבעאת (עציר)
 6. ראמי אבו דבעאת (עציר)
- כולם ע"י ב"כ עו"ד ראובן טקו

החלטה

1. לפניי בקשה למעצר המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. הצדדים חלוקים בשלב זה של הדיון בעיקר בשאלת הראיות לכאורה וכן בשאלת עילת המעצר.

2. יצוין, שהדיון לגופו של עניין בבקשה למעצר עד לתום ההליכים התעכב במידה לא מבוטלת בשל מחלוקת מקדמית שהייתה בין ב"כ הצדדים, עו"ד ראופה קאסם מטעם המבקשת ועו"ד ראובן טקו מטעם המשיבים, וזאת בשאלה אם עו"ד טקו יכול בנסיבות העניין לייצג את המשיבים כמו גם לעיין בחומר החקירה במסגרת הבקשה למעצר עד לתום ההליכים. הקושי בעניין זה התעורר (לפניי) מפי ב"כ המבקשת מיד עם הגשת הבקשה למעצר עד לתום ההליכים ובהמשך לעובדה שעו"ד טקו הוא **עד תביעה** לפי כתב האישום, בהינתן שהוא נכח במקום ההתרחשות של חלק מן האירועים מושא כתב האישום. לאחר עיכובים שונים בהתאם למתווה שהוסכם בין הצדדים, הביעו ועד המחוז של לשכת עורכי הדין בירושלים ועדת האתיקה את עמדתם שלפיה אין מניעה בנסיבות המקרה, ולאחר בירור עובדתי שנעשה גם עם ב"כ המבקשת, להמשיך ייצוגם של המשיבים בידי עו"ד טקו. כפי שהוסכם בין הצדדים נוכח עמדה זו התייתרה ההכרעה בהתנגדות שהעלתה ב"כ המבקשת וניתן היה להמשיך בבירור ההליך לגופו ותוך שעו"ד טקו מקבל על עצמו תנאים שונים בין היתר בעניין הגשת הודעתו

בהליך העיקרי.

כתב האישום (המתוקן)

3. כתב האישום המתוקן שהוגש לבית משפט זה נגד ששת המשיבים - כולם בני משפחה אחת היא משפחת אבו דבעאת - מייחס למשיבים 5-6 באישום הראשון עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות; ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות; וכן החזקת אגרופן שלא כדין. באישום השני מואשמים המשיבים (בשינויים שונים בינם לבין עצמם בייחוס העבירות הספציפיות ומספן - וכמפורט בהרחבה בכתב האישום) בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה; ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות; וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

4. ברקע כתב האישום סכסוך שבין משפחת אבו דבעאת (משפחת המשיבים) לבין משפחת ג'עברי (המתלוננים), וזאת בנוגע לפינוי (אי פינוי) של נכס השייך לפי הטענה למשפחת אבו דבעאת סמוך לשער שכם בירושלים. לפי הנתען מפי ב"כ המשיבים, משפחת ג'עברי מסרבת לפנות נכס זה ובין הצדדים קיימת התדיינות בנדון בהליך אזרחי - אחר.

5. סכסוך זה שבין המשפחות מוצא ביטוי בפתח כתב האישום המתוקן (בחלקו הכללי) המתאר התפרעות במעשי אלימות של בני משפחת ג'עברי (נג'אתי ג'עברי ובנו נידאל) - שאירעה ביום 2.4.2015 סמוך לשעה 14:00 בבתי העסק של המשיבים. לפי החלק הכללי שבכתב האישום, בעקבות חילופי דברים בין חלק מבני המשפחות, הגיע נג'אתי ג'עברי יחד עם בני משפחה נוספים לבית העסק של אביו של משיב 2, חאתם אבו דבעאת, תוך התפרצות בצעקות ושבירת חפצים במקום (חנות זו כונתה בכתב האישום "החנות העליונה"). לפי החלק הכללי שבכתב האישום, בהמשך להתפרעות ושבירת חפצים זו, הגיעו בני משפחת ג'עברי לחנות נוספת שמחזיקים המשיבים המצויה בקרבת מקום והמכונה בפי כל "החנות התחתונה". הם הגיעו לחנות זו כשהם מצוידים בחפצים שונים, לרבות מקלות ומוט ברזל שמחובר לחלק פנימי של גלגל רכב (ג'אנט). הם שברו את זכוכיות שני המקררים שהיו בפתח החנות. לפי כתב האישום, בעקבות התפרעות זו וסמוך לשעה 14:30 באותו יום, הגיעו המשפחות להסכם שלפיו הם לא ייצרו קשר אחת עם השנייה עד ליום 7.4.2015.

6. שני האישומים שבכתב האישום עניינם מעשי אלימות של משפחת אבו דבעאת (המשיבים 1 עד 6) כלפי בני משפחת ג'עברי **בהמשכו** של אותו יום כאשר לפי טענת המבקשת שבאה בהרחבה בדיון שהתקיים לפניי, למרות ההסכם שהושג בין המשפחות דווקא **המשיבים** הם אלו שהפרו את ההסכם והובילו לשרשרת האירועים האלימים שמתוארת בהמשך כתב האישום (למשמעות טענה זו של ה"אשם" בהפרת ההסכם נשוב בהמשך). ב"כ המשיבים ביקש להדוף את טענת ה"אשם" בהתפרצויות האירועים ולהטילה דווקא על משפחת המתלוננים.

האישום הראשון

7. בהמשך לאמור לעיל נטען באישום הראשון, שבאותו היום סמוך לשעה 17:00 הגיע נידאל ג'עברי לבית קפה

המצוי סמוך לחנות התחתונה של המשיבים וזאת **כדי לקנות קפה** (ההדגשה שלי - י.מ). הוא עזב את המקום. משהבחינו בו המשיבים קאסם וראמי (המשיבים 5 ו-6) הם החליטו להפר את ההסכם. קאסם רץ לכיוונו של נידאל כשהוא מחזיק אגרופן וראמי הגיע אחריו מצויד בחפץ הנחזה להיות סכין. לאחר חילופי דברים בין השניים, היכה קאסם את נידאל תוך שימוש באגרופן. ראמי ניסה לדקור אותו במותן באמצעות נשק הנחזה להיות סכין ובכוונה לגרום לנידאל חבלה חמורה. כתוצאה ממעשים אלה נפצע נידאל מעל גבתו השמאלית ונזקק לשבעה תפרים. בגין מעשים לכאוריים אלה הואשמו קאסם וראמי (המשיבים 5 ו-6) בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. קאסם הואשם גם בהחזקת אגרופן שלא כדין.

האישום השני

8. לפי המשך כתב האישום, צפו המשיבים בני משפחת אבו דבעאת שהמתלוננים בני משפחת ג'עברי יגיעו לנקום בהם על רקע הפרת ההסכם. לשם כך התכנסו המשיבים 2, 5 ו-6 (חאתם, קאסם וראמי) בפתח "החנות התחתונה" וקשרו קשר לתקוף את בני משפחת ג'עברי. לשם קידום הקשר הצטייד חאתם בגרזן. קאסם הצטייד בג'אנט. ראמי הצטייד בסכין מתקפלת. בחלוף מספר דקות הגיעו **בני משפחת ג'עברי** (המתלוננים) לחנות התחתונה כשהם מחזיקים באלות והחלו לגרום לנזקים לרכוש במקום. או אז, לפי כתב האישום, יצאו חאתם, קאסם וראמי יחד עם אחרים מהחנות ותקפו את המתלוננים בחפצים שבהם החזיקו בכוונה לפגוע בהם. בשלב זה הגיע גם המשיב 1, ואיל, שהוא מתאגרף מקצוען למקום, והגיע גם משיב 3, סאלח. הם חברו לבני משפחתם המשיבים. לפי כתב האישום חאתם, קאסם וראמי יחד עם ואיל וסאלח תקפו את נג'אתי ג'עברי שהגיע למקום. ואיל היכה אותו באגרופן. קאסם היכה אותו בראשו באמצעות הג'אנט. חאתם תקף אותו בעודו מחזיק גרזן בידו והכל כאשר ראמי מעודד את התוקפים. בכתב האישום נטען עוד, שבמהלך התקיפה הרים ואיל חפץ חד מן הרצפה. ומשהגיע למקום אדם נוסף ממשפחת ג'עברי (אשרף ג'עברי) נטען בכתב האישום שואיל דקר אותו בצווארו ובסנטרו. נג'אתי ג'עברי חזר למקום עם אבן גדולה כדי להכות את ואיל, וואיל היכה אותו שוב באגרופו תוך שהשניים נופלים על הרצפה. לפי המשך כתב האישום, בעוד נג'אתי ג'עברי היה על הרצפה, הגיע סאלח (המשיב 3) למקום כשהוא מחזיק מוט מברזל יחד עם קאסם שהחזיק בידו כסא. הם היכו בצוואת בחוזקה על ראשו של נג'אתי ג'עברי. בין לבין התקרב נידאל ג'עברי כדי לסייע לנג'אתי. אז הגיע משיב 4 (חכים) בריצה והיכה את נג'אתי בראשו באמצעות מוט מברזל. קאסם המשיך לזרוק חפצים שונים לעבר משפחת ג'עברי בעוד שהנוכחים במקום מנסים להפריד ביניהם.

9. לפי כתב האישום, כתוצאה מן המעשים נגרמו לאשרף ג'עברי שלושה חתכים עמוקים בראש, בסנטר ובצוואר והוא נזקק לעשרות תפרים. לנג'אתי ג'עברי נגרמו שטפי דם בידים, שריטות בעין השמאלית ושטף דם בראש. לנידאל ג'עברי נגרמו באישום השני, נוסף לפציעתו באישום הראשון, גם שפשופים וחתכים בידים.

10. בשל פרטים אלה שבאישום השני, הואשמו כאמור המשיבים בעבירות אלימות שונות, כל אחד כפי חלקו בכתב האישום (חבלה בכוונה מחמירה; ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות; חבלה חמורה בנסיבות מחמירות) - והכל כאמור בכתב האישום ומבלי צורך בפירוט זה במסגרת החלטה זו.

המחלוקת בעניין קיומן של ראיות לכאורה

11. חומר הראיות לכאורה בהליך זה מבוסס בראש ובראשונה על סרטוני וידאו רבים ממצלמות שונות שהיו פזורות בזוויות שונות של הזירות, לאורך כל האירועים המתוארים בכתב האישום. בנוסף כולל חומר הראיות הודעות שהוגשו הן מטעם בני משפחת ג'עברי, הן מטעם המשיבים והן מטעם עדים נוספים, כמו גם תעודות רפואיות.

12. "יאר מיד, שלמרות הטיעון הנרחב שנשמע לפניי בכל הקשור לראיות לכאורה בהליך זה, תוך הפניה לפרטי פרטים בסרטונים השונים ולזוויות צילום שונות של האירועים, למעשה לא הייתה מחלוקת של ממש מטעם ב"כ המשיבים בדבר קיומן של ראיות לכאורה במרבית פרטי האישומים הראשון והשני. הטעם לדבר הוא שמרבית אירועי האלימות לכאורה כפי שמוצאים ביטוי בכתב האישום (לרבות בחלקו הכללי) ניתנים לצפייה ולאישוש בבירור בסרטונים השונים שאליהם הפנו ב"כ הצדדים - שאותם הם הציגו לפניי - ושבהם עיינתי לאחר הדיון כפי המבוקש. כל זאת, כמובן, ברמה הלכאורית של שלב דיון זה. נתמקד אפוא להלן רק בנקודות שהיו שנויות במחלוקת בין הצדדים בכל הקשור בקיומן של הראיות לכאורה.

האישום הראשון - ראיות לכאורה

13. מעשי האלימות של משפחת ג'עברי כלפי הרכוש בחנות העליונה של המשיבים, כמו גם בחנות התחתונה (באותו יום סמוך לשעה 14:00) לא היו שנויים כלל במחלוקת ואף ניתן לראות מן הסרטונים את אותה התפרעות לכאורה שתוארה בחלק הכללי של כתב האישום לרבות שבירת חפצים, וזכוכיות מקררים, השלכת מסחטת מיץ ונזק ניכר לרכוש. גם בהתייחס לאישום הראשון, ניתן לראות מהסרטונים את הגעתו של נידאל ג'עברי לבית הקפה רמון שאין חולק שהוא מצוי בדרך לחנות התחתונה של המשיבים. בסרט ניתן לראות לכאורה את קאסם מגיע לכיוונו של נידאל ומכה בו באגרופו. ניתן גם לראות לכאורה בסרט את ראמי מבצע תנועה חדה כלפי נידאל באמצעות מכשיר הנחזה להיות חד. המשמעות היא לפיכך, וכאמור, שעיקר מעשי התקיפה והאלימות שבאישום הראשון אינו שנוי במחלוקת ראייתית לכאורית, וכך גם אישר ב"כ המשיבים עו"ד טקו בטיעונו לפניי (עמ' 25 שורה 3).

14. המחלוקת בכל הקשור לראיות לכאורה אם כך, באישום הראשון, התייחסה לפרטים ספציפיים באישום זה ובהתייחס לנקודות הבאות:

15. ראשית, טען ב"כ המשיבים שאין ראיות לכאורה לכך שקאסם היכה את נידאל **תוך שימוש באגרופן**. לצורך עניין זה ביקש ב"כ המשיבים להתמקד בסרטון ובאופן ספציפי בידו של קאסם שלפי הטענה לא ניתן לראות שהיא אוחזת באגרופן בעת שהוא מכה את נידאל. בנקודה זו לא מצאתי מקום לקבל את טענת ב"כ המשיבים כדי כרסום בחומר הראיות לכאורה. נידאל עצמו מסר אמנם בהודעותיו שהותקף באלה אך הוא לא יכל למסור פרטים רבים לענין זה בשל טענתו למכה שספג. העד רמון (הימו) לעומת זאת מסר בהודעתו במפורש שקאסם אחז באגרופן (שורה 38). ניתן לראות בסרטון עצמו שאותו רמון עמד במרחק קצר ביותר מקאסם. שאלת

אמינותו ומהימנותו של רמון, תעמוד מן הסתם למבחן בהליך העיקרי ואין מקומה להתברר בשלב המעצר. זאת גם בשים לב לטענת ב"כ המשיבים שלפיה אותו רמון הוא בעל אינטרס בנדון ואין לייחס משקל רב לעדותו (עניין שרמון עצמו הכחיש בחקירתו). כך או כך, עדות ראייה ישירה זו עדיפה היא על פני הסרטון שאליו הופנה בית המשפט בעניין זה. כך הדבר, שכן צפייה מדוקדקת ככל שניתן בידו של קאסם אינה מאפשרת לזהות בבירור אם הוא אוחז אגרופן אם לאו. ובמישור הלכאורי יש אפוא להעדיף בשלב זה את עדות הראיה הישירה. ולגבי מקטע זה של הסרטון גם לא הביא ב"כ המשיבים הגדלה שתאפשר בירור נוסף של העניין (ככל שהגדלה שכזו הייתה משפרת את איכות הצפייה). הנה כי כן, בעניין זה של ראיות לכאורה להחזקת אגרופן בידו של קאסם מסקנתי היא שקיימות ראיות לכאורה לנדון. ועל כך יש להוסיף גם את פציעתו של נידאל מעל גבתו השמאלית שהצריכה שבעה תפרים, כתוצאה ממכת אגרופ אחת, נתון המתיישב לכאורה עם השימוש באגרופן.

16. שנית, טען ב"כ המשיבים, ועדיין במסגרת האישום הראשון, שאין ראיות לכאורה לכך שהמשיב 6, ראמי, **אחז בסכין**. בעניין זה יש לדייק תחילה, שכתב האישום לא טען שראמי אחז בסכין אלא שהוא אחז בנשק הנחזה להיות סכין. גם ב"כ המבקשת בטיעוניה לא טענה שניתן לראות בסרטונים סכין דווקא (עמ' 15) וגם ב"כ המשיבים הסכים שרואים את ראמי מחזיק משהו בידו הימנית אך לא ברור אם הוא מחזיק "עט או סכין" (עמ' 24, שורות 16-17). כך או כך, צפייה בחלק הסרטון שאליו הפנה ב"כ המשיבים מראה, ולו ברמה הלכאורית, שאכן ראמי החזיק בידו חפץ חד. ויש להוסיף, שעל פניו חפץ חד זה הוצא מאחורי מכנסיו כשהוא מתקרב לנידאל. ועל פי הסרטון אותו חפץ חד הושט קדימה לעבר מותנו של נידאל והוא אף נחזה לכאורה כנתפס בשולי חולצתו של נידאל ומושך אותה. בכל אלה יחדיו יש כדי תמיכה מספקת כעניין של ראיות לכאורה, לנטען בכתב האישום בעניין ההחזקה והשימוש באותו נשק הנחזה להיות סכין בידו של ראמי.

17. שלישית, כטענה כללית יותר טען ב"כ המשיבים בהתייחס לאישום הראשון וגם לאישום השני, שרצף האירועים שתחילתו הנזקים הכבדים שגרמו בני משפחת ג'עברי לחנות העליונה והתחתונה אינו ניתן לניתוק מרצף האירועים שלאחר מכן. לשון אחר, ב"כ המשיבים טען (כנרמז לעיל) שמי שהפר את ההודנה ("ההסכם") היו בני משפחת ג'עברי. והראשון לעשות זאת - והכוונה להודנה **האחרונה** שהושגה לאחר האלימות של בני משפחת ג'עברי בחלק הכללי של כתב האישום - היה דווקא נידאל ג'עברי. אותו נידאל שלא בא לבית הקפה רמון לפי תומו כפי הנטען, אלא שהוא הגיע לבית הקפה **בדרכו** לחנות התחתונה של בית משפחת ג'עברי ותוך הפרת ההודנה. ובהמשך לכך נטען, שאותו נידאל הוא זה שיצר איום על המשיבים. והמשיבים 5 ו-6 (קאסם וראמי) למעשה התגוננו מפניו במעשיהם הלכאוריים באישום הראשון. והיות שטענה זו שהיא למעשה שילוב של עובדה ודין (לרבות שאלת קיומו של סייג לפליליות המעשה) משותפת היא גם לאישום השני - נידרש אליה במבט כולל בהמשך.

ראיות לכאורה - האישום השני

18. גם בכל הנוגע לאישום השני, הפנה ב"כ המשיבים בהרחבה לסרטונים שונים מזוויות שונות וזאת על מנת לבסס טענות בכל הקשור לקיומן או היעדרן של ראיות לכאורה. אולם גם ביחס לפרטי אישום שני זה, ניתן לומר שרוב רובן של הראיות לכאורה אינן שנויות במחלוקת - ועל בסיס הצפייה בסרטונים עצמם. לא היה חולק על כך

שהמשיבים 2, 5 ו-6 אכן התכוננו לתקיפה של משפחת ג'עברי, והם הצטיידו בפריטים שבכתב האישום המופיעים בסרטון. בסרטון ניתן לראות, וברמה הלכאורית כמובן, את היציאה מן החנות התחתונה לעבר משפחת ג'עברי שהגיעו למקום תוך תקיפתם. ניתן גם לראות את הגעת ואיל למקום. את תקיפת ג'עברי. את ואיל המכה את אשרף ג'עברי ואת יתר אירועי האלימות לכאורה שנקטו בה המשיבים כלפי המתלוננים - המתוארים בכתב האישום בפריט השני. אכן, גם ביחס לאישום שני זה, אישר ב"כ המשיבים בסופו של דבר, שרואים את מעשה האלימות מטעם המשיבים ושיש ראיות לכאורה למעשים אלה (עמ' 19, שורות 25-26).

19. עיקר הטיעון במישור הראיות לכאורה ביחס לאישום שני זה, התייחס לנקודה ספציפית אחת, והיא בהתייחס לחלק מאישום זה שעניינו הדקירה שדקר לכאורה ואיל (המשיב 1) את אשרף ג'עברי בצווארו ובסנטרו (סעיף 7 לאישום השני). בעניין זה טען ב"כ המשיבים שבעוד שתיעוד הפציעה בפניו של אותו אשרף היא בחלקו הימני של הסנטר והצוואר, הרי שהסרטון מראה שהחבטה של ואיל בפניו של אשרף הייתה בצדו השמאלי (ובאופן ספציפי - כעולה מחתכי התמונות שהוצאו מהסרטון - מש/4). ובנוסף נטען שלא ניתן לראות בסרטונים השונים את הפציעה של אשרף, ושמדבריו של אשרף עצמו עולה שהוא שם מגבת על פניו זמן קצר ביותר לאחר הפציעה (עמ' 2 שורה 22 להודעתו), אך סרטון מאוחר יותר מן המקום לא מראה מגבת זו. ומעבר לכך, ניתן לראות דווקא בסרטונים המאוחרים יותר את אותו אשרף לא רק בלי הפציעה אלא כשהוא אוחז חרב דו צדדית (ואף תלת צדדית - מש/5-מש/8; 10) שיתכן בהחלט שהוא נפגע ממנה או מבן משפחה אחר ממשפחת ג'עברי - ולא מואיל, המשיב 1 (כעולה גם מהטיעון המשלים שהוגש לאחר הדיון המתייחס למצלמות "מבט 2000" ולתיעוד של מגע בין אשרף לבין בן משפחה אחר ממשפחת ג'עברי).

20. בעניין זה קיים אכן כרסום וחולשה בחומר הראיות לכאורה (וזאת בשונה מעניין האגרופן והחפץ שנחזה להיות סכין שבאישום הראשון). אשרף מסר בהודעתו שואיל דקר אותו **פעמיים** בצוואר. אין גם חולק על כך שואיל היכה את אשרף והדבר נראה לכאורה בסרטון (קפה רמון). ניתן לראות גם בסרטון זה את אשרף נוגע בצד הימני של פניו ולאחר מכן מביט על ידו (דבר שיכול להתיישב עם פציעה מסוג זה שהייתה לו לבסוף). קודם למכה שקיבל אשרף ניתן לראות את ואיל מרים מן הרצפה דבר מה (מנצנץ לכאורה בסרטון) ואוחז בו (לא ברור באיזו יד). אולם אכן הצפייה בסרטונים השונים שהוצגו לעיוני (לרבות השלמת הטיעון לאחר הדיון) אינה מראה תיעוד או ביטוי ישיר של פציעה זו שהיא לפי התמונות שצורפו מש/9, וכן התעודה הרפואית (חתך שהצריך 8 תפרים בסנטר) - פציעה משמעותית שאין לה ביטוי נראה לכאורה בסרטונים. המכה של ואיל נחזית לכאורה להיות מכה **יחידה** מצד שמאל כשהפציעה בצד ימין. כעולה מהסרטון של מצלמות "מבט 2000", אשרף מתרחק מואיל כשידו השמאלית על הצד השמאלי של פניו כשהוא אף נחבל לכאורה ממגע עם אדם אחר לאחר מכן. מטעם זה מצאתי מקום לקבל את טענת ב"כ המשיבים בכל הקשור לפרט ספציפי זה בחומר הראיות לכאורה שעניינו **דקירת** ואיל את אשרף בצווארו ובסנטרו. אך למעט כרסום וחולשה ראייתית אלו, הרי שכאמור לעיל חומר הראיות לכאורה אינו שנוי במחלוקת והוא מבסס את האמור בכתב האישום בהתייחס לכל פרטי האישום השני וביחס לכל המשיבים.

21. כאמור לעיל, גם בהתייחס לאישום השני, טען ב"כ המשיבים שלמעשה בני משפחת אבו דבעאת, המשיבים, לא פעלו אלא מכוח הגנה על שלומם ורכושם וזאת נוכח ההתפרעות הבלתי מרוסנת של בני משפחת ג'עברי בחלק הכללי של כתב האישום ובאישום הראשון (הגעת נידאל למקום). לגבי האישום השני נטען במפורש שהמשיבים

ידעו מה עומד לקרות והם התכוננו לכוונותיהם הרעות של בני משפחת ג'עברי - כוונות שאכן התממשו כפי הנטען בהתפרעויות בהגעתם לחנות התחתונה לאחר פציעתו של נידאל. המשיבים היו מוכנים להשיב "מלחמה שעה" (כדבריו של עו"ד טקו). ממילא, לפי הטענה, בני משפחת ג'עברי לא רק שהפרו את ההודנה (השלישית במספר) אלא שהם הביאו את המשיבים בלית ברירה לנקוט באותם מעשי אלימות לכאורה. וכטענה מרכזית נטען שיש בכך משום סייג לפליליות המעשה לפי סעיף 1.34 לחוק העונשין תשל"ז-1977 ("הגנת בית מגורים, בית עסק, ומשק חקלאי מגודר").

הפרת ההודנה ושאלת הסייג לאחריות הפלילית

22. לאחר עיון ושקילה לא מצאתי מקום לקבל את טענותיו אלה של ב"כ המשיבים - לא בהתייחס להשתלשלות האירועים וגם לא בהתייחס לסוגיית הסייג לפליליות המעשה (בשלב זה של המעצר עד לתום ההליכים). אציין תחילה שכל הטיעון בעניין זה הוא מעבר למחלוקות בעניין הראיות לכאורה שעליהן עמדנו לעיל ובהן הכרענו בהמשך. כמו כן, אין חולק כאמור על הסכסוך הקשה בין המשפחות, כמו גם על מעשי האלימות הקשים של בני משפחת ג'עברי (לכאורה) שאירעו באותו היום סמוך לשעה 14:00 תוך גרימת נזקי רכוש משמעותיים, הן בחנות העליונה והן בחנות התחתונה. צפייה בסרטונים הרלבנטיים לחלקים אלה של כתב האישום אכן מותירה רושם לכאורה של אלימות והשריית אווירה מאיימת.

23. אך בין אותו חלק כללי של כתב האישום לבין האישום הראשון היו שני אירועים משמעותיים: האחד, באה הודנה נוספת שאינה שנויה במחלוקת. והשני, חלף פרק זמן של שעות וחצי בערך. ומעבר לכך, תחילתו של האישום הראשון היא כאמור בהגעתו של נידאל ג'עברי סמוך לבית הקפה. הודעתו של נידאל עצמו היא שהוא הגיע לבית הקפה כדי לקנות קפה. הימו רמון מאשר בהודעתו שנידאל היה בחנות שלו (בית הקפה - שורה 11). מסרטון "קפה רמון" (ומסרטי החנות התחתונה במועד זה) לא ניתן לראות שנידאל כלל הגיע לחנות התחתונה. ראמי עצמו מסר בהודעתו (שורה 46) שנידאל עבר ליד דודו, ירק לעברו וקילל אותו ו"התכוון להרביץ לנו עם היד שלו" (ראו גם הודעת קאסם בשורה 36; ובמקום אחר בהודעה של קאסם תיאר זאת כך שנידאל "נשך שפתי כאילו רוצה להרביץ לי אז ישר נתתי לו סטירה" - שורה 15)). אך לבד מכך שברור מתיאורי קאסם וראמי שנידאל לא נקט באלימות פיזית בעצמו וספק אם כלל איים בצורה מפורשת (אם איים בכלל), אותו סרטון מראה לכאורה שמי שהתקרבו לעברו של נידאל היו דווקא קאסם וראמי (המשיבים 5 ו-6). בסרטון שצולם מקפה רמון ניתן לראות את נידאל צועד לבדו בדרך, לכיוון **המתרחק** דווקא מהחנות התחתונה. ואז (17:16:30 לערך לפי השעון בסרטון זה) נראה דווקא קאסם שהוא **רודף אחרי** נידאל במהירות ולמעשה מחזיר אותו לאחור לכיוון קפה רמון. ולאחר דין ודברים קצר מכה בו ומיד לאחריו נראה ראמי כשהוא תוקף אותו. אותו נידאל ניצב בסרטון כשגבו למצלמה ולכן לא ניתן לאשש את הטענה של ב"כ המשיבים כאילו שהוא זה שנקט בתנועה מאיימת זו או אחרת כלפי קאסם וראמי (או ליתר דיוק "כוונה מאיימת"). אך ניתן לראות - והדברים לא שנויים במחלוקת ראייתית לכאורה - את מעשי האלימות הקשים דווקא של ראמי וקאסם כלפי אותו נידאל כמתואר באישום הראשון; וכדי אותה חבלה מעל עינו השמאלית וההיזקקות לשבעה תפרים. לאחר התקיפה התוקפים עזבו את המקום **וחזרו לחנות התחתונה** (לנתן זה נחזור מיד). במובן זה, לא עלה בידי ב"כ המשיבים להראות, ולצורכי השלב הלכאורי שבו אנו מצויים כעת, שדווקא בני משפחת ג'עברי **להבדיל מהמשיבים**, הם אלו שהפרו את ההודנה באותה נקודה והראיות לכאורה מצביעות דווקא על ביסוס עמדת

המבקשת שלפיה המשיבים הם שעשו כן.

24. וכך גם לגבי האישום השני. אין חולק על כך שהמשיבים **התכוננו** להגעת בני משפחת ג'עברי וחלקם הצטייד בכלי משחית שונים כמפורט בכתב האישום. ב"כ המשיבים אישר בטיעונו לפני שהמשיבים צפו מה שעלול לקרות והם ידעו את כוונותיהם של בני משפחת ג'עברי (עמ' 30 שורות 5-7). ניכר מצפייה בסרטונים שבני משפחת ג'עברי הגיעו לכאורה למקום שלא "בדרכי נועם", זמן קצר לאחר פציעתו של נידאל. הם התקרבו למזנון תוך שאחד מהם נוטל מגב ומטאטא שבמקום האחר מניף כיסא ולמקום מגיע אדם נוסף המרים מקל. אף המבקשת בכתב האישום טוענת שהמתלוננים הגיעו לחנות "בעודם מחזיקים באלות, והחלו לגרום נזקים לרכוש במקום" (סעיף 2 לאישום השני). אך הגעת בני משפחת ג'עברי למקום לא הייתה מקרית. היא באה לאחר תקיפתו של נידאל בידי משיבים 5-6 זמן קצר קודם לכן. משיבים 5 ו-6 שתקפו את נידאל חזרו לחנות התחתונה מיד לאחר התקיפה (בשעה 17:16 לערך). בני משפחת ג'עברי הגיעו לחנות התחתונה בשעה 17:24 תוך שהמשיבים (ברובם) ממתינים להם בחנות התחתונה ונערכים להגעתם.

25. ואכן, בסמוך להגעת המתלוננים למקום עולה לכאורה מהסרטונים שהמשיבים יוצאים מן החנות (חלקם שהיה בה), כשהם "מוכנים" לכאורה להגעת משפחת ג'עברי (ההכנות נראות גם קודם לכן לכאורה, ב-8 הדקות שבין תקיפת נידאל לבין הגעת משפחת ג'עברי למקום, על דרך של הכנת הג'אנט למשל). בני משפחת ג'עברי שהגיעו למקום כאמור **לאחר תקיפת נידאל** בידי המשיבים 5-6, הותקפו בידי המשיבים כשהם נהדפים למעשה חזרה לכיוון קפה רמון (ובהמשך עולים שוב לחנות העליונה ופוגעים בה שוב).

26. הנה כי כן, במענה לטענת ההגנה העצמית כביכול, ולשלב זה של המעצר בלבד ובמסגרת העילה כביכול, אין אלא לתהות מדוע המשיבים עצמם (להבדיל מעו"ד טקו, כעולה מהודעתו) שלטענתם **צפו** את שעומד לקרות, לא פעלו להרגעת הרוחות על דרך של פניה לגורמי אכיפת החוק, חלף הצטיידות של חלקם ב"גרזן", "ג'נט" ו"סכין מתקפלת" (וכל זאת לאחר תקיפתו לכאורה של נידאל **בידי המשיבים 5-6** זמן קצר - כמה דקות - עוד קודם לכן) ובמיוחד נוכח נזקי הרכוש שנגרמו כמה שעות קודם לכן. תחת זאת נטלו לכאורה המשיבים חלק בהתפרעות המונית שהם נערכו לה, וכל זאת ברחוב הומה אדם (לעניין מיקום התקיפה כמקום ציבורי ראו הסרטים וכן התמונות שבחומר החקירה; לעניין היות המקום הומה אדם ראו למשל הסרט מקפה רמון שמראה שהמקום היה מלא וגם תנועת האנשים ברחוב הייתה ערה; וכן סרטון "מבט 2000"). ולעניין זה לא מצאתי די בהסתמכותו של ב"כ המשיבים על ניסיון כביכול של בן משפחה נוסף של המשיבים, עאדל, להרגיע כביכול את הרוחות. אכן, שלא כטענת ב"כ המשיבים, לא ניתן לנתק ואין מקום לנתק בין האישום הראשון (תקיפת נידאל) לבין האישום השני. במובן זה, ולכאורה כאמור, המשיבים הם אלו שהפרו את ההודנה באופן שהדבר נעשה (תקיפת נידאל). הם ידעו מה תהא התוצאה של מהלך זה ונערכו לכך בחנות התחתונה שאליה שבו התוקפים של נידאל. והם יצאו לעבר בני משפחת ג'עברי תוך אלימות פיסית כלפיהם - עם הגעתם למקום. בכל אלה במישור הראייתי-לכאורי יש כדי הדיפת טענת ב"כ המשיבים לעניין נסיבות השתלשלות האירועים. יש בכך גם משום ספק מלכתחילה בתחולתו של הסייג שבסעיף 1.34 לחוק העונשין, הן במונחי המידיות של התגובה, הן במונחי סבירותה של התגובה ומידתיותה (וראו במיוחד החריגים לתחולת הסייג שבסעיף 1.34.1 (ב) (2-1)). כל האמור לעיל הוא למעשה **מעבר לנדרש** משעה שבאופן עקרוני, ובמיוחד בנסיבות מעין אלה שלפניי, המקום לברר את סוגיית התקיימות סייג זה לפליליות המעשה הוא במסגרת ההליך העיקרי ולא בשלב הלכאורי בו אנו

מצויים כעת (ראו למשל בש"פ 7148/12 **כנאנה נ' מדינת ישראל**, פסקה 26 (14.10.2012); בש"פ 3476/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (20.5.2013); מ"ת (מרכז) 36837-09-13 **מדינת ישראל נ' מזרחי** פסקה 3 (14.10.2013)). כל זאת גם מעבר לנדרש נוכח המסקנות שבבסיס רובן אף ההסכמות בעניין הראיות לכאורה.

27. סיכומם של דברים, כפוף לכרסום המסוים בראיות לכאורה בעניין הדקירה של אשרף מידי ואיל בסעיף 7 באישום השני, מצאתי מקום לקבוע שקיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיבים בכל המיוחס להם בשני האישומים.

עילת המעצר

28. למעשה לא היה לפניי חולק על כך שבהתקיים הראיות לכאורה בעניין האישומים השונים ביחס למשיבים, קיימת עילת מעצר. צפייה בסרטונים כמו גם עיון ביתר חומר הראיות, מצביעים על מסוכנות העולה מההתנהגות לכאורה של המשיבים. מדובר כאמור בהתפרעות אלימה שכוונה נגד גופם של בני משפחת ג'עברי, תוך שכבר צוין לעיל מהלך הדברים והשתלשלות האירועים בנדון. ההתפרעות האלימה נעשתה תוך שימוש בחפצים שונים ולגבי חלק מן המשיבים מדובר כאמור בהתפרעות תוך שימוש בנשק קר. נגרמו למתלוננים שונים חבלות שונות. כאמור לעיל, אין גם מקום בשלב זה להכריע בשאלת התקיימות הסייג לפליליות המעשה (כאשר על פניו ולגופו קיים ספק בתחולתו בנסיבות אלה בוודאי ביחס לאישום הראשון ואף באישום השני). וככל שהדברים אמורים ברלבנטיות של הנתען בהקשר זה **לשאלת המסוכנות**, הרי שמהעדר המידיות של התגובה לכאורה והקושי בעניין סבירותה ומידתיותה - עולה אותה המסוכנות לצורך הבקשה שלפניי (ומעבר למהות המעשים האלימים כשלעצמה).

29. ואוסיף, שמדובר בסכסוך קשה ואלים בין שתי משפחות שלא הגיע לסיומו עד לעת הזו. כפי שנמסר לבית המשפט, גם המתלוננים חשודים בעבירות שונות ואמורים להיות מוגשים נגדם כתבי אישום (לא בעבירות בנות מעצר). הצפייה בסרטונים מעלה אמנם תהיות גם ביחס להתנהגות לכאורה **של המתלוננים** לא רק בגרימת הנזק לרכוש קודם לאירועים בכתב האישום (החלק הכללי) אלא גם בדקות שבין האישום הראשון לבין האישום השני והנזק שביקשו לגרום שוב במזנון התחתון ובאופן הגעתם אליו (בשעה 17:24 לערך, בהגעה של בני משפחה רבים, כמה דקות לאחר תקיפת נידאל כאמור), שלאחריו באה תגובת המשיבים באישום השני כביכול. את מסוכנות המשיבים באישום השני, יש לבחון בהתחשב בכך, לרבות העובדה שייתכן וקיים הבדל מסוים במסוכנות העולה מהאישום השני ולפחות לגבי **חלק מהמעורבים** (במיוחד אלו שהגיעו למקום בשלב מאוחר יותר מבלי שהתכוונו לכך מראש - כלומר שהגיעו לתוך "קטטה" - שאז ניתן לראות בכך במידה מוגבלת תגובה לפעולות משפחת ג'עברי ואלימות לכאורה מטעמם הם). אך גם תחת הבחנה זו ברמת המסוכנות, שיתכן ותהא לה רלבנטיות בהמשך, מצב הדברים והסכסוך שבין המשפחות מצוי בעת הזו באיבו, וקיימת מסוכנות ברורה במעשיהם הלכאוריים של המשיבים (אפילו אם היו בחלקם מעשי תגובה ואפילו אם לא כל המעורבים המשיבים היו באירוע מתחילתו) וכדי החזקתם במעצר בשלב זה. זאת נוכח האופי האלים של האירועים ותוצאתם. בקושי בעניין הראיות לכאורה למעשה הדקירה של ואיל את אשרף באישום השני, כמפורט לעיל, אין כדי לשלול את

המסוכנות בנדון שכן התקיפה עצמה אינה מוכחשת כעניין של ראיות לכאורה (ומדובר במתאגרף מקצוען בעברו). מעבר לנדרש אוסיף, שאפילו אם היה מקום לקבל את טענותיו של עו"ד טקו בהתייחס למחלוקות בראיות לכאורה באישום הראשון (שאלת האגרופן והסכין - ואיני סבור שיש לקבלן מהטעמים שלעיל), עדיין לא היה בכך כדי לשלול את המסוכנות כעילת מעצר ביחס למשיבים באישום זה נוכח המתואר בכתב האישום והסרטון המתעד את תקיפתו של נידאל. ובנוסף לכל האמור לעיל, בכל הקשור בעילת המעצר, הרי שנוכח הסכסוך בין המשפחות והיקפו קיימת גם העילה של שיבוש מהלכי משפט.

חלופת מעצר

30. השאלה האחרונה שיש להידרש אליה נוכח קביעתי בדבר קיומן של ראיות לכאורה וכן עילת המעצר, היא שאלת השחרור לחלופה. בעניין זה, נוכח הסכסוך האלים בין המשפחות, כמו גם מהות המעשים לכאורה, קיים קושי מדעיקרא בשחרור לחלופת מעצר באשר היא (ראו למשל בש"פ 2324/08 **ערבאס נ' מדינת ישראל** (18.3.2008); בש"פ 4208/13 **מדינת ישראל נ' אבו ראס** (16.6.2013)). עם זאת, קודם להכרעה סופית בנדון וחרף התנגדות ב"כ המבקשת והרף הגבוה המוטל על המשיבים בנדון, מצאתי מקום לקבל תסקירים מטעם שירות המבחן ביחס למשיבים כולם. למשיבים 1 ו-2 (ואיל וחאתם) יש אמנם עבר פלילי אך לפי הנטען לא בעבירות אלימות. יתר המעורבים הם ללא עבר פלילי. מטעם זה ונוכח מורכבות הסכסוך בין המשפחות, כמו גם מהלך האירוע כפי שתואר לעיל (בעיקר לגבי מרכיב ה"תגובה" באישום השני והמעורבות השונה לכאורה של חלק מן המשיבים), ראיתי לנכון כאמור להיזקק לשאלת החלופה למרות נקודת המוצא שבפסיקה, תוך בחינה פרטנית של עניינו של כל אחד מן המשיבים, לאחר קבלת עמדתו כאמור של שירות המבחן ומבלי שיהא בכך משום הבעת עמדה של בית המשפט בעניין התוצאה הסופית בנדון.

31. **שירות המבחן מתבקש אפוא להכין תסקירים בעניינם של כל המשיבים. התסקירים יוגשו עד ליום 3.6.2015 בשעה 12:00.**

32. המשך הדיון בעניינם של המשיבים יתקיים לפניי ביום **4.6.2015 בשעה 11:00.**

33. **המשיבים יובאו באמצעות שב"ס.**

34. **יוזמן מתורגמן לשפה הערבית למועד זה.**

35. **המזכירות** תעדכן היום; ותמציא העתק ההחלטה לשירות המבחן למבוגרים.

36. **חומר החקירה מוחזר במעמד שימוע ההחלטה לב"כ המבקשת לרבות אמצעי הצפייה שנמסר למזכירות בית המשפט.**

37. עד להחלטה אחרת יישארו המשיבים במעצר.

ניתנה היום, 17.5.2015 (כ"ח אייר תשע"ה), במעמד ב"כ המבקשת, המשיבים ובא כוחם, ומתורגמן בית המשפט לערבית.